

LBRIS

We know
books

OSHO

atunci când iubim

Cum să iubim în mod conștient
și să relaționăm fără frică

Traducere din limba engleză de
CARMEN ȘTEFANIA NEACȘU

LITERA
București

Being In Love: How to Love With Awareness and Relate Without Fear

Editor/Compiler: Osho International Foundation

Copyright © 2008 by Osho International Foundation, Switzerland

Traducere publicată prin înțelegere cu Harmony Books, un imprint
al Random House, o divizie a Penguin Random House LLC

www.osho.com/copyrights

2020 Grup Media Litera

Toate drepturile rezervate

Materialul din această carte este selectat din diverse conferințe
ale lui Osho ținute în fața unui public. Toate conferințele lui Osho
au fost publicate sub formă de cărți și sunt de asemenea disponibile sub
formă de înregistrări audio originale. Înregistrările audio și arhiva completă
a conferințelor sale pot fi găsite în cadrul bibliotecii online OSHO,
pe www.osho.com/library

OSHO®

OSHO® este marcă înregistrată a OSHO International Foundation,
www.osho.com/trademarks.

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Atunci când iubim

Cum să iubim în mod conștient și să relaționăm fără frică
Osho

Copyright © 2025 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Copertă: Flori Zahiu-Popescu

Corectori: Olimpia Băloi, Georgiana Enache

Tehnoredactare și prepress: Ana Vărtosu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
OSHO

Atunci când iubim: cum să iubim în mod conștient
și să relaționăm fără frică/ Osho; trad. din lb. engleză:
Carmen Ștefania Neacșu. – București: Litera, 2025

ISBN 978-630-355-403-7

I. Neacșu, Carmen Ștefania (trad.)

2

Cuprins

Introducere: ce e iubirea? 7

Partea I. DRUMUL DE LA „EU” LA „NOI”

Să înțelegem în ce măsură iubirea e naturală
și în ce măsură e cultivată

Dincolo de dependență și dominare 23

Etapele naturale ale vieții și ale iubirii 34

Flacăra conștienței 51

Partea a II-a. IUBIREA E O ADIERE

Valorifică la maximum povestea de dragoste

Idei absurde din mintea ta 59

„Iubirea aduce suferință” și alte idei greșite 84

Atracție și opoziție 114

Ieși din clubul inimilor singure 129

Suflete pereche sau colegi de celulă? 166

Iubirea și arta inacțiunii 214

Partea a III-a. DE LA RELAȚIE LA RELAȚIONARE – IUBIREA E O STARE

„Iubire” e un verb 249

Consiliere a cuplurilor 257

Numai iubirea rămâne 289

Pentru informații suplimentare 297**Despre Osho 299****Despre Stațiunea de Meditație Osho 301**

Introducere: ce e iubirea?

E trist că trebuie să punem o astfel de întrebare. În cursul natural al lucrurilor, fiecare om ar ști ce e iubirea. Dar, de fapt, nimeni nu știe sau numai rareori știe cineva ce e iubirea. Iubirea a devenit una dintre cele mai rare experiențe. Da, se vorbește despre ea. Se fac filme și se scriu cărți despre ea, se compun cântece despre ea, o vezi la emisiunile de la televizor, o auzi la radio, o vezi în reviste – o întreagă industrie există pentru a-ți furniza idei cu privire la ce anume e iubirea. Mulți oameni sunt implicați în industria menită a ajuta lumea să înțeleagă ce e iubirea. Cu toate acestea, iubirea rămâne un fenomen necunoscut. Și ar trebui să fie unul dintre cele mai cunoscute.

E aproape ca și cum cineva ar întreba: „Ce e mâncarea?” N-ai fi surprins dacă cineva ar veni și ți-ar pune întrebarea aceasta? Numai dacă cineva a flămânzit încă de la începutul vieții sale și n-a simțit niciodată gustul

mâncării ar avea sens o astfel de întrebare. La fel e și în cazul întrebării „Ce e iubirea?”

Iubirea e hrana sufletului, dar tu ai dus lipsă de această hrană. Sufletul tău n-a primit deloc iubire, așa că nu îi știi gustul. De aceea întrebarea e relevantă, dar e păcat că ea trebuie să existe. Corpul a primit mâncare, așa că el continuă să trăiască; dar sufletul n-a primit mâncare, așa că sufletul e mort, sau nu s-a născut încă, sau e mereu cu un picior în groapă.

Când ne naștem, ne naștem complet echipați cu capacitatea de a iubi și de a fi iubiți. Fiecare copil se naște plin de iubire și știe perfect ce e iubirea. Nu e nevoie să-i spui unui copil ce e iubirea. Dar problema apare din cauză că mama și tatăl nu știu ce e iubirea. Nici un copil nu primește părinții pe care îi merită – nici un copil nu primește vreodată părinții pe care îi merită; acei părinți pur și simplu nu există pe pământ. Iar până să ajungă la vârsta la care va fi și el părinte, copilul își va fi pierdut la rândul lui capacitatea de a iubi.

Am auzit despre o mică vale în care copiii se nășteau și în decurs de trei luni orbeau cu toții. Era o societate mică, primitivă, și exista acolo o insectă care provoca o infecție și apoi orbirea, așa că toată comunitatea orbise. Fiecare copil se năștea cu ochi care funcționau perfect, dar în trei luni maximum erau deja orbi din cauza acelor insecte. Probabil că la un moment dat, în viața lor, copiii aceia au întrebat: „Ce sunt ochii? Ce vrei să spui când folosești cuvântul *ochi*? Ce este vederea? Ce înseamnă să vezi?” Iar întrebarea era relevantă în acest caz. Copiii

aceia se născuseră cu vedere, dar o pierduseră undeva pe parcursul creșterii lor.

Asta s-a întâmplat cu iubirea. Fiecare copil se naște cu atât de multă iubire câtă poate fi cuprinsă într-o ființă omenească, cu o iubire debordantă. Un copil se naște ca iubire; un copil e alcătuit din materia numită iubire. Dar părinții nu-i pot oferi iubire. Ei au reminențele lor – propriii lor părinți nu i-au iubit niciodată. Părinții pot doar să se prefacă. Ei pot să vorbească despre iubire. Pot să spună: „Te iubim foarte mult”, dar ceea ce fac ei de fapt este opusul iubirii. Felul în care se comportă, felul în care tratează copilul este insultător; nu există respect. Nici un părinte nu-și respectă copilul. Cine se gândește vreodată să arate respect unui copil? Un copil nu e deloc considerat a fi o persoană. El e considerat a fi o problemă. Dacă ștă cuminte, e bun; dacă nu țipă și nu face nici o năzbâtie, e bine; dacă se ferește din calea părinților, perfect. Așa ar trebui să fie un copil. Dar nu există respect și nu există iubire.

Părinții nu au cunoscut iubirea. Soția nu l-a iubit pe soț, soțul n-a iubit-o pe soție. Iubirea nu există între ei – în locul ei există dominarea, posesivitatea, gelozia și tot felul de otrăvuri care distrug iubirea. Tot așa cum o anumită otrăvă îți poate distruge vederea, la fel și otrava posesivității și a geloziei îți poate distruge iubirea.

Iubirea e o floare fragilă. Ea trebuie protejată, trebuie udată, trebuie sprijinită; numai atunci devine ea puternică. Iar iubirea copilului e foarte fragilă – firesc, pentru că un copil e fragil, corpul lui e fragil. Crezi că un copil lăsat singur poate supraviețui? Gândește-te numai cât de

neajutorat e puiul de om – dacă îl lași singur, îi e, practic, imposibil să supraviețuiască. Va muri, și asta se întâmplă și cu iubirea. Iubirea e lăsată singură, nesupravegheată.

Părinții nu pot iubi, ei nu știu ce e iubirea; iubirea n-a curs niciodată prin ei. Gândește-te la părinții tăi – și, reține, eu nu spun că ei sunt responsabili. Ei sunt victime în același fel în care și tu ești victimă; propriii lor părinți au fost la fel. Și tot așa, până la Adam și Eva și la Dumnezeu-tatăl! S-ar părea că nici măcar Dumnezeu-tatăl n-a fost prea respectuos față de Adam și de Eva. De aceea încă de la început le-a poruncit: „Fă asta”, „Nu face ailaltă”. A început să facă aceleași tâmpenii pe care le fac toți părinții. „Nu mânca din fructul acestui copac.” Iar când Adam a mâncat din acel fruct, Dumnezeu-tatăl s-a mâniat atât de tare încât i-a izgonit pe Adam și pe Eva din rai.

Izgonirea aceea nu a încetat nici acum, căci fiecare părinte își amenință copilul cu izgonirea. „Dacă nu mă ascuți, dacă nu te porți frumos, te dau afară din casă.” Normal că unui copil i se face frică auzind asta. Să fie dat afară din casă? În lumea primejdioasă de afară? Așa că începe să facă părinților pe plac. Treptat, el se pervertește și începe să manipuleze. Nu vrea să zâmbească, dar dacă mama e prin preajmă, iar el vrea lapte, îi zâmbește. Asta e politică – e începutul politicii.

În adâncul lui, copilul începe să-și urască părinții din cauză că nu e respectat; în adâncul lui începe să se simtă frustrat, din cauză că nu e iubit așa cum e el. Părinții așteaptă de la el să facă anumite lucruri, doar așa va fi iubit. Iubirea are condiții; nu e demn să fie iubit așa cum

e el. Mai întâi trebuie s-o merite, abia apoi părinții îi vor oferi iubirea lor. Așa că, pentru a deveni „demn” de iubire, copilul începe să devină fals; el pierde orice simț al valorii sale proprii, intrinseci. Respectul lui de sine se pierde și, treptat, începe să se simtă vinovat.

În mintea unui copil apare de multe ori ideea: „Sunt aceștia părinții mei adevărați? E posibil să mă fi adoptat? Poate că mă păcălesc, fiindcă nu par să mă iubească.” De o mie de ori vede furie în ochii lor, furia urâtă de pe fața părinților lui – iscată de lucruri atât de mărunte încât nu poate înțelege amploarea furiei provocate de astfel de lucruri. Pentru lucruri nesemnificative părinții se înfurie – nu-i vine să creadă, e atât de nedrept! Dar nu are încotro, trebuie să plece capul, trebuie să accepte situația. Încetul cu încetul, capacitatea lui de a iubi e ucisă.

Iubirea crește numai în iubire. Iubirea are nevoie de mediul iubirii – acesta este lucrul fundamental care trebuie reținut. Numai într-o atmosferă de iubire crește iubirea; ea are nevoie de același gen de pulsație în jurul ei. Dacă mama e iubitoare, dacă tatăl e iubitor – nu doar față de copil, ci dacă sunt iubitori unul cu celălalt, dacă în casă e o atmosferă în care iubirea curge – copilul va începe să funcționeze ca o ființă plină de iubire și nu va pune niciodată întrebarea: „Ce e iubirea?” O va cunoaște de la bun început, ea va deveni temelia lui.

Dar lucrul acesta nu se întâmplă. E regretabil, dar până acum nu s-a întâmplat. Iar copiii învață de la părinți – cicălelile lor, conflictele lor. Caută să te observe. Dacă ești femeie, urmărește – s-ar putea să repeți, aproape identic, modul în care se comporta mama ta.

Observă-te când ești cu iubitul sau cu soțul tău: ce faci? Nu cumva repeți un tipar? Dacă ești bărbat, urmărește: ce faci? Nu cumva te porți exact ca tatăl tău? Nu cumva faci exact aceleași aiureli pe care le făcea el? Cândva ai fost mirat – „Cum poate face tatăl meu așa ceva?” – iar acum faci și tu la fel. Oamenii continuă să repete; sunt imitatori. Ființa omenească e o maimuță. Repeți ce făcea tatăl tău sau ce făcea mama ta, iar imitarea aceasta trebuie să înceteze. Abia atunci vei ști ce e iubirea, altminteri vei rămâne pervertit.

Eu nu pot defini ce e iubirea pentru că nu există o definiție a iubirii. Ea reprezintă unul dintre acele lucruri imposibil de definit, la fel ca nașterea, la fel ca moartea, la fel ca Dumnezeu, la fel ca meditația. Este unul dintre acele lucruri – n-o pot defini. Nu pot spune că „asta e iubirea”, nu ți-o pot arăta. Nu e un fenomen vizibil. Nu poate fi disecată, nu poate fi analizată; poate fi doar cunoscută prin experiență, și numai prin experiență afli ce e ea. Dar îți pot arăta cum să trăiești experiența ei.

Primul pas constă din a te descotorosi de părinți. Și prin asta nu vreau să spun că trebuie să manifesti lipsă de respect față de părinții tăi, nu. Sunt ultima persoană care să spună așa ceva. Nu spun să te descotorosești de părinții fizici, spun să te descotorosești de vocile parentale din mintea ta, de programul din mintea ta, de benzile înregistrate care rulează acolo, în sinea ta. Șterge-le... și vei fi uimit să constăți că dacă te descotorosești de părinții tăi în ființa ta interioară, devii liber. Pentru prima dată vei fi capabil să simți compasiune pentru

părinții tăi – până atunci nu; până atunci vei rămâne plin de resentimente.

Fiecare om are resentimente față de părinții lui. Cum ai putea să nu le ai, de vreme ce ei ți-au făcut atâta rău? Și nu ți-au făcut răul cu bună știință – ei ți-au vrut binele, au vrut să facă totul pentru ca ție să-ți fie bine. Dar ce puteau face? Doar pentru că voiau asta nu înseamnă că s-a și întâmplat. Simpla intenție nu e suficientă. Ei ți-au vrut binele, e adevărat; nu există îndoială în privința asta. Fiecare părinte vrea toate bucuriile din lume pentru copilul său. Dar ce pot face ei? Nu au cunoscut ei înșiși bucuria. Sunt roboți și, conștient sau nu, intenționat sau nu, vor crea o atmosferă în care și copiii lor vor fi transformați, mai devreme sau mai târziu, în roboți.

Dacă vrei să devii o ființă umană, nu o mașină, descotorosește-te de părinți. Și va trebui să fii atent. E o muncă grea, foarte grea; nu poți face lucrul acesta de îndată. Va trebui să fii foarte atent în comportamentul tău. Urmărește și vezi când își face simțită prezența mama ta, funcționând prin tine, și pune capăt aceluia comportament, întoarce-i spatele. Fă ceva absolut nou, ceva ce mama ta nici măcar nu și-ar fi imaginat să facă. De exemplu, iubitul tău se uită la o altă femeie cu o privire foarte apreciativă. Urmărește cum te porți tu. Faci exact ce făcea mama ta când tatăl tău se uita astfel la o altă femeie? Dacă da, atunci nu vei ști niciodată ce este iubirea, nu vei face decât să repeți o poveste. Va fi ca și cum aceeași piesă de teatru ar fi jucată de alți actori, atâta tot; aceeași piesă de teatru ieftină, jucată iar și iar și iar. Nu fi o imitatoare, ieși din tiparul ăsta. Fă

ceva nou. Fă ceva ce mama ta n-ar fi putut concepe să facă vreodată. Nu fi un imitator: fă ceva ce tatăl tău n-ar fi putut concepe să facă. Noutatea aceasta trebuie adusă în ființa ta, și atunci iubirea va începe să curgă.

Așadar primul lucru esențial este să te descotorosești de părinți.

Al doilea lucru esențial este acesta: oamenii cred că ei vor putea iubi numai atunci când vor găsi un partener demn de iubirea lor. Prostii! Nu vei găsi niciodată un astfel de partener. Oamenii cred că vor iubi numai atunci când vor găsi bărbatul perfect sau femeia perfectă. Prostii! Nu-i vei găsi niciodată, pentru că femeia perfectă și bărbatul perfect nu există. Iar dacă există, nu îi interesează iubirea ta.

Am auzit despre un bărbat care a rămas burlac toată viața lui din cauză că era în căutarea femeii perfecte. Când a ajuns la vârsta de 70 de ani, cineva l-a întrebat: „Ai călătorit atât de mult – de la New York la Kathmandu, de la Kathmandu la Roma, de la Roma la Londra – ai tot căutat. N-ai reușit să găsești femeia perfectă? Nici măcar una singură?”

Bătrânul s-a întristat foarte tare. „Ba da, am găsit-o”, a zis el. „Într-o zi, cu multă vreme în urmă, am găsit femeia perfectă.”

Celălalt a întrebat: „Și ce s-a întâmplat atunci? De ce nu te-ai căsătorit?”

Cu tristețe, bătrânul a răspuns: „Ce puteam face? Era în căutarea bărbatului perfect.”

Și reține, când două ființe sunt perfecte, nevoia lor de iubire nu mai e la fel de mare ca nevoia ta de iubire. Ea are o calitate cu totul diferită.

Tu nu înțelegi nici măcar iubirea care e posibilă pentru tine, așa că nu vei putea înțelege iubirea care se naște într-un Buddha sau iubirea care curge de la un Lao Tzu către tine – nu vei fi capabil să o înțelegi.

Mai întâi trebuie să înțelegi iubirea care este un fenomen natural. Nici măcar asta nu s-a întâmplat în cazul tău. Mai întâi trebuie să înțelegi ceea ce e natural, și abia apoi ceea ce e transcendental. Așa că al doilea lucru de reținut este acesta: nu fi niciodată în căutarea unui bărbat perfect sau a unei femei perfecte. Ideea aceea ți-a fost de asemenea băgată în cap de alții – că până când nu găsești bărbatul perfect sau femeia perfectă, nu vei putea fi fericită sau fericit. Așa că tot cauți partenerul perfect sau partenera perfectă și nu-i găsești, de aceea ești nefericit sau nefericită.

Nu e nevoie de perfecțiune pentru a curge și a crește în iubire. Iubirea nu are nimic de-a face cu celălalt. O persoană iubitoare iubește pur și simplu, tot așa cum o persoană vie respiră și bea și mănâncă și doarme. Exact așa, o persoană cu adevărat vie, o persoană iubitoare iubește. Nu spui: „Până când aerul nu e perfect, nepoluat, eu n-am de gând să respir.” Respiri chiar și în Los Angeles; respiri chiar și în Mumbai. Respiri peste tot, chiar și atunci când aerul e poluat, otrăvit. Continui să respiri! Nu-ți poți permite să nu respiri doar pentru că aerul nu e așa cum ar trebui să fie. Dacă ești flămând, mănânci ceva, orice-ar fi. Într-un deșert, dacă mori de sete vei bea orice. Nu vei

insista să bei doar coca-cola, ci vei bea orice – orice băutură, apă chioară, chiar și apă murdară. Se știe despre unii oameni că și-au băut propria urină. Când mori de sete, nu te mai interesează ce bei, bei orice ca să-ți astâmperi setea. Oamenii și-au omorât cămilele în deșert ca să bea apă – deoarece cămilele înmagazinează apă în ele. Or lucrul acesta era periculos, fiindcă acum trebuiau să meargă pe jos mile întregi. Dar erau atât de însetați încât apa era prioritatea – altfel ar fi murit. Fără apă, chiar dacă le rămânea cămila în viață, ce aveau să facă? Doar cadavrul lor ar mai fi fost dus de cămilă până în orașul următor, căci fără apă ei ar fi murit.

Un om viu și iubitor iubește pur și simplu. Iubirea e o funcție naturală.

Așadar, al doilea lucru de reținut este să nu ceri perfecțiunea; în caz contrar nu vei găsi nici o urmă de iubire curgând prin tine. Dimpotrivă, vei deveni neiubitor. Oamenii care cer perfecțiunea sunt oameni foarte neiubitori, nevrotici. Chiar dacă găsesc un iubit sau o iubită, ei cer perfecțiunea, iar iubirea e distrusă din cauza acelei cerințe.

Din momentul în care un bărbat se îndrăgostește de o femeie sau o femeie se îndrăgostește de un bărbat, cerințele încep să-și facă apariția. Femeia începe să-i ceară bărbatului să fie perfect, doar pentru că o iubește pe ea. Ca și cum el ar fi săvârșit un păcat! Acum el trebuie să fie perfect, trebuie să lase în urmă toate limitările – brusc, doar pentru că a apărut femeia asta în viața lui? Acum nu mai poate să fie omenesc? Fie trebuie să devină supraomenesc, fie trebuie să devină fals, un impostor.

Firește, să devii supraomenesc e foarte dificil, așa că oamenii devin impostori. Încep să se prefacă și să interpreteze roluri. În numele iubirii oamenii doar interpretează niște roluri. Așa că al doilea lucru de reținut este să nu ceri niciodată perfecțiunea. Nu ai dreptul să ceri nimic de la nimeni. Dacă cineva te iubește, fii recunoscător, dar nu cere nimic – fiindcă celălalt nu are nici o obligație să te iubească pe tine. Dacă cineva iubește, e un miracol. Fii fericit că trăiești acest miracol.

Dar oamenii nu sunt fericiți. Pentru niște lucruri mărunte ei distrug orice posibilitate ca iubirea să existe. Nu sunt prea interesați de iubire și de bucuria pe care o aduce ea. Sunt mai interesați să dirijeze ei lucrurile.

Fii preocupat de bucuria ta. Fii absolut interesat de bucuria ta, fii interesat doar de ea. Orice altceva e neesențial. Iubește – ca o funcție naturală, exact așa cum respiri. Iar când iubești o persoană, nu începe să ceri, altminteri vei închide ușile încă de la început. Nu aștepta nimic. Dacă ceva se ivește, simte-te recunoscător. Dacă nu se ivește nimic, nu e nevoie să se ivească, nu e necesar să se ivească. Nu poți să ai așteptări.

Dar uită-te cum trăiesc oamenii, cum cred ei că li se cuvine totul. Dacă soția îți pregătește masa, nu-i mulțumești niciodată. Nu spun că trebuie să-i mulțumești în cuvinte, dar ar trebui să se vadă în privirea ta. Însă tu nu te deranjezi, consideri că ți se cuvine – asta e treaba ei, trebuie s-o facă. Cine ți-a spus?

Dacă soțul tău se duce la muncă și câștigă bani, nu-i mulțumești niciodată. Nu simți nici un fel de recunoștință. „Asta trebuie să facă bărbații.“ Așa gândești. Cum

ar putea iubirea să crească? Iubirea are nevoie de un climat al iubirii, iubirea are nevoie de un climat al recunoștinței, al gratitudinii. Iubirea are nevoie de o atmosferă în care să nu existe cerințe, să nu existe așteptări. Acesta este al doilea lucru de reținut.

Iar al treilea lucru este următorul: în loc să te gândești cum să primești iubire, începe să oferi. Dacă oferi, primești. Nu se poate altfel. Oamenii sunt mai interesați de cum să ia, de cum să obțină. Toată lumea e interesată să primească și nimeni nu pare să se bucure să ofere. Oamenii oferă cu jumătate de inimă – dacă oferă vreodată o fac doar ca să primească apoi, aproape ca și cum ar face negoț. Sunt mereu atenți să primească mai mult decât oferă – atunci înseamnă că au făcut o afacere bună. Iar celălalt procedează și el la fel.

Iubirea nu e o afacere, așa că nu te mai comporta ca în afaceri. În caz contrar vei rata iubirea și tot ce e mai bun și mai frumos în viață – căci nimic din ceea ce e frumos nu ține de lumea afacerilor. Afacerea e unul dintre cele mai urâte lucruri din lume – un rău necesar, dar existența nu are habar de afaceri. Copacii înfloresc, nu e o afacere; stelele strălucesc, nu e o afacere și nu trebuie să plătești pentru asta și nimeni nu cere nimic de la tine. O pasăre vine și se așază la ușa ta și cântă un cântec, iar pasărea nu-ți va cere nici un certificat și nici un alt semn de apreciere. Și-a cântat cântecul și apoi a zburat fericită, nelăsând nici o urmă a trecerii ei.

Așa crește iubirea. Oferă și nu aștepta să vezi cât de mult poți să iei în schimb. Da, răsplata vine, vine înmiit, dar vine de la sine. Nu e nevoie să o ceri. Când

o ceri, nu vine niciodată. Când o ceri, ai ucis-o. Așa că oferă. Începe să oferi.

La început va fi greu, fiindcă toată viața ai fost instruit că nu dai, ci să iei. La început va trebui să lupți cu propria ta armură. Musculatura ta a înțepenit, inima ta a înghețat, ai devenit rece. La început va fi greu, dar fiecare pas va fi urmat de un alt pas și astfel, treptat, râul va începe să curgă.

Mai întâi descotorosește-te de părinți. Descotorosindu-te de părinți te descotorosești de societate, de civilizație, de educație, de tot – fiindcă părinții tăi reprezintă toate acestea. Devii un individ. Pentru prima dată nu mai faci parte din marea masă, pentru prima dată ai o individualitate autentică. Ești pe cont propriu. Asta înseamnă creștere. Așa ar trebui să fie o persoană matură.

O persoană matură este o persoană care nu are nevoie de părinți. O persoană matură este o persoană care nu are nevoie să se agațe sau să se sprijine pe nimeni. O persoană matură e una care e fericită în solitudinea ei – solitudinea ei e un cântec, o celebrare. O persoană matură e una care poate să fie fericită în propria-i companie. Solitudinea ei nu e singurătate, solitudinea ei e meditativă.

Într-o zi a trebuit să ieși din pântecul mamei tale. Dacă rămâneai acolo mai mult de nouă luni ai fi murit – nu doar tu, ci și mama ta. Într-o zi a trebuit să ieși din pântecul mamei tale; apoi, într-o zi, a trebuit să ieși din mediul familiei tale, un alt pântec, pentru a merge la școală. Apoi într-o zi a trebuit să ieși din mediul școlii, un alt pântec, și să pleci în lumea largă. Dar în adâncul